

Klasika Plus.cz

<https://www.klasikaplus.cz/marek-keprt-s-festivalem-musicolomouc-bych-rad-udrzet-směr-radeji-kvalitu-nez-kvantitu/>

Marek Keprt: S festivalem MusicOlomouc bych rád udržel směr. Raději kvalitu než kvantitu

sobota, 2. listopad 2024 10:54 [Štěpán Filípek](#)

„Festival MusicOlomouc založil roku 2009 Jan Vičar.“

„Programové zadání pro zahraniční ansámby bylo, aby minimálně půlka programu byla česká.“

„Orchestrální koncert soudobé hudby je na organizační a dramaturgické rovině trochu oříšek.“

Marek Keprt

V posledních týdnech se uskutečňuje již 16. ročník mezinárodního festivalu soudobé hudby MusicOlomouc. Pět koncertních akcí je letos rozprostřeno od 16. října do 7. listopadu. S dramaturgem festivalu, olomouckým klavíristou a skladatelem Markem Keprtem jsme si povídali nejen o programech jednotlivých koncertů, ale také o historii akce a jejím dramaturgickém směřování.

Marku, právě probíhá šestnáctý ročník festivalu MusicOlomouc. Než se dostanu k programu, který jste pro návštěvníky letos připravili, mohl bys čtenářům prozradit něco o historii akce?

Festival MusicOlomouc vznikl roku 2009. Založil jej prof. Jan Vičar, což byl tehdy vedoucí Katedry muzikologie na Filozofické fakultě Univerzity Palackého. Od úplného začátku byl také festival s Univerzitou velmi úzce spjat a do organizace jsou zapojeni jak studenti, tak pedagogové katedry. Důležitým milníkem byl také roku 2011 vznik spolku nazvaného stejně jako festival MusicOlomouc a dnes je situace taková, že zmíněný spolek spolupořádá festival MusicOlomouc v koprodukcí s Univerzitou Palackého. Univerzita poskytuje zázemí a spolek zase zajišťuje většinu financí.

Předpokládám, že rovněž dramaturgické ukotvení festivalu prošlo svým vývojem...

Co se týká festivalové dramaturgie, tak prvních pět let pod vedením Jana Vičara byla programově hodně rozkročená. Festival se profiloval de facto jako multižánrový, samozřejmě s fokusem na současnou, a především českou hudbu. Od roku 2015 předal prof. Vičar festival novému týmu, v jehož rámci jsem zodpovědný za dramaturgii. Osobně jsem nasměroval festival více mezinárodně s důrazem na uvádění zahraničních ansámbků, světových premiér a k žánrově užšímu vymezení, jímž je progresivnější linie v současné artificiální tvorbě. Zároveň od roku 2019 dáváme každému dalšímu ročníku festivalu nějaké jednotné téma. To je sice trochu náročné a limitující ohledně programování, ale zase nám to dává určité ohraničující mantinely.

prof. Jan Vičar

Jaké máte téma pro letošek?

Letošní téma je *Czech it!* To znamená, že jsme se určitým způsobem vrátili k české hudbě. Udrželi jsme ovšem i mezinárodní rozměr, protože na většině akcí půjde o českou tvorbu v zahraničním provedení. Programové zadání pro zahraniční ansámblы bylo, aby minimálně půlka programu byla česká a zároveň aby koncert obsahoval nějakou světovou premiéru.

Festival nabídne celkem pět akcí. První z nich proběhla 16. října a měla název Phace. Řekneš mi o projektu něco víc?

Program vznikl poměrně komplikovaně, protože Phace ensemble je relativně velký soubor, který vystupuje v nejrůznějších sestavách a kombinacích. Důležitým prvkem koncertu byla světová premiéra skladby *Nepřekročitelná propast* Slavomíra Hoříňky. Kromě toho zazněly také skladby Otta Wankeho, Alessandra Millii, Sarah Nemtsov a nedávno zesnulé Kaiji Saariaho. Pro koncepci celého festivalu bylo důležité také uvedení úplně první skladby večera *Chamber Noise* Ondřeje Adámka. Adámkovou hudbou totiž Music Olomouc letos začal, ale také skončí; na závěrečném koncertě v podání Moravské filharmonie Olomouc zazní na úplný konec také jeho dílo. K tomu se ale ještě určitě dostaneme.

Druhá akce nazvaná LeavingRoom se konala 22. října. Předpokládám v tom dvojsmysl obývacího pokoje a jeho opouštění...

Ano, tahle slovní hříčka je v názvu obsažena. Jde vlastně o multimediální projekt Víta Zouhara, Ivo Medka, Dimitrise Andrikopoulose a Sáry Medkové, který nedávno realizovali v rámci rezidence v portugalském Portu. V Olomouci šlo o českou premiéru.

Zahlédl jsem v programu mezi umělci také jméno režiséra Rocca, takže asi jde spíše o scénický útvar?

Je to tak. Projekt má určitý polo-divadelní charakter.

Když se blíže podíváme na třetí koncert, tak zjistíme, že jej 30. října provedl chorvatský Ensemble Synchronos. Abych se přiznal, tak chorvatskou a obecně balkánskou scénu artificiální hudby příliš neznám. Jak jsi na tenhle soubor narazil?

V tomto případě je to o osobních vazbách, neboť klíčovou hráčku ansámblu, klavíristku Miu Elezovič znám z dob svých studií ve Vídni. V případně ansámblu Synchronos jsme pro letošní ročník zvolili jejich komornější sestavu v podobě klasického klavírního kvarteta s houslemi, violou a violoncellem. Program koncertu byl mezinárodní a velmi barvitý. Jeho důležitou součástí bylo několik světových premiér chorvatských skladatelů. Co bych z programu vyzdvihl, je uvedení skladby *Three Studies on Plant Biology, No. 1: Osmosis* estonské skladatelky Madli Marje Gildemann. Jde o zajímavou kompozici inspirovanou biologickými procesy, například pohybem vodních částic ve stromech a rostlinách. Dodám, že z českých autorů zazněla díla Tomáše Pálky, Ondřeje Štochla a také skladba *Track 01* Miroslava Srnky, což bylo svým způsobem zajímavé i ve vztahu k následující akci, koncertu klavíristky Talvi Hunt, která provede Srnkův *Track 02 pro sólový klavír*.

Když jsi zmínil koncert klavíristky Talvi Hunt, z programu jsem vyčetl, že na něm vystoupí také akordeonistka a skladatelka Lucie Vítková. Půjde 5. listopadu o večer cele věnovaný tomuto duu, nebo to bude jinak?

Ne, Lucie Vítková bude v rámci koncertu spoluúčinkovat při provedení vlastní skladby *Parallel Existence for piano, accordion and tape*. Podotýkám, že půjde o světovou premiéru. Jinak to je především klavírní recitál a Talvi Hunt provede kompozice jak čistě pro klavír, tak pro klavír s elektronikou. Práce kombinující zvuk klavíru s elektronikou budou od Marianny Liik, Iana Mikysky a zmíněného Miroslava Srnky. Čistě klavírní skladba *Phasma* rakousko-švýcarského autora Beata Furrera bude vyvrcholením koncertu. Jde o půlhodinovou, velmi obtížnou skladbu, kterou má málokdo na repertoáru. Talvi Hunt mi sama říkala, že tuhle skladbu cvičila několik let... provedení slibuje naprosto unikátní zážitek.

Pojďme k závěrečnému koncertu, který provede 7. listopadu Moravská Filharmonie Olomouc. Pro specializovaný festival typu MusicOlomouc musí být asi hodně náročné zorganizovat orchestrální koncert?

No, je pravda, že na organizační a dramaturgické rovině je to trochu oříšek. Museli jsme hledat takový program, který by byl dramaturgicky zajímavý jak pro publikum festivalové, orientované na onu progresivnější soudobou uměleckou tvorbu, tak pro publikum filharmonické, které tvoří spíše klasičtější zaměření posluchači. Dirigentem bude estonský dirigent íránského původu Arash Yazdani, s nímž spolupracujeme dlouhodobě a jehož účinkování s Moravskou filharmonií mělo na předminulém ročníku festivalu velmi pozitivní ohlas. Když se vrátím k programu, tak se nakonec podařilo udržet koncepci s většinou českými autory. Jedinou zahraniční skladbou večera bude *Klavírní koncert* rakušana Georga Friedricha Haase. Jde opravdu o málo hranou záležitost a přijede ji zahrát japonská klavíristka Rei Nakamura. Tu českou část programu zastupuje provedení skladeb *Stockhausen on Sirius* Františka Chaloupky a také úplně

závěrečná *Dusty Rusty Hush* Ondřeje Adámka, což jsem naznačil už dříve, když jsme si povídali o zahajovacím koncertu.

Arash Yazdani

Všiml jsem si v programu, že kromě těchto třech českých premiér bude také na závěrečném koncertě provedena ve světové premiéře tvá nová kompozice Lpění vzpění. Je to čistě „orchestrálka“, nebo tam bude také sólový klavír?

Ano, je tam i sólový klavír. Klavírního partu se ujmu sám!

No tak to je důležité říct, protože v programu na webu nejsi jako interpret uveden!

Původně mělo jít o čistě orchestrální záležitost, ale v průběhu komponování se koncepce vyvinula trochu jiným směrem.

Ať se závěrečný koncert i světová premiéra tvé skladby povede! Řekl bys ještě čtenářům, jaké plány máte s festivalem MusicOlomouc do budoucích let?

Rád bych udržel směr, který jsme nastolili s tím, že více než na kvantitě bych viděl důraz na kvalitu. Myslím to tak, že raději připravíme třeba pět, šest koncertů ve špičkové kvalitě s jasnou a přesně koncipovanou dramaturgií, než třeba deset akcí s menší kvalitou a více rozmělněným programem.

Foto: archiv festivalu. Petra Kožušníková